

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Mevr. Rudolph Stawell

De wolk waarachter de zon niet scheen

Er was eens een wolk die geen zon achter zich had. Je hebt vaak, durf ik te zeggen, volwassen mensen horen zeggen dat achter elke wolk de zon schijnt, en dus zul je begrijpen dat een wolk zonder zon iets heel ongewoons is.

De feeën die in de wolk leefden, vonden het erg ongemakkelijk, want, zie je, het was altijd donker en koud in de wolk.

"Als onze wolk maar een zonnetje achter zich had," zeiden ze, "dan zou het niet zo donker hier zijn, en dat zou heel fijn voor ons zijn."

"We moeten het echt een zonnestraal gaan zoeken", zei er een.

"Waar?" vroeg een ander.

"Geen idee!"

'Dan moeten we op pad gaan. Het is belachelijk om in het donker en de kou te blijven leven. Andere feeën hebben comfortabele wolken boven hun hoofd, en waarom zouden we altijd in het donker moeten zijn?'

"Waar vind je een zonnestraal?" vroeg een van de feeën.

'Er zijn heel veel soorten stralen', zei een fee die veel op de wereld was geweest. "Stralen van de zomer zijn erg heet, stralen van de winter zijn lekker verwarmend,

sommige stralen schijnen de hele dag en andere nauwelijks. We zouden ook de zwakke stralen van de maan kunnen proberen."

"We moeten ze allemaal proberen en zien welke de beste is," zei een andere fee.

Ze praatten er nog een tijdje over, want zo'n belangrijke kwestie kon niet in een haast worden geregeld. Eindelijk werd afgesproken dat drie van hen zouden wegvliegen en op zoek zouden gaan naar wat zon om hun wolk mee te beschijnen. De namen van de drie feeën waren Parel, en Lucht, en Morgenmist.

Nu, de hele tijd dat de feeën aan het praten waren, keek Parel naar beneden naar een zonnestraal ver beneden, kronkelend door de weiden. Het was zo wit en glanzend dat hij er zeker van was dat dat de beste straal voor de wolk zou zijn. Dus toen hem werd verteld weg te vliegen en wat zon te zoeken, ging hij snel daarheen. Hij spreidde zijn vleugels - de zachte grijze vleugels die wolkenfeeën hebben - en hij vloog heen en weer, weg van de wolk naar de weiden waar de straal scheen. Hoe dichterbij kwam, hoe meer het glinsterde.

Maar hoe kon hij het dragen? De pet van een fee is niet erg groot en hij had niets anders.

"Ik moet gewoon een klein beetje tegelijk naar boven dragen, en dan terugkomen voor meer. Ik moet doorgaan tot er genoeg stralen zijn om de wolk mee te verlichten," zei hij tegen zichzelf.

Dus vulde hij zijn petje met wat stukjes van de straal en vloog weer omhoog naar zijn wolk, terwijl hij het petje heel voorzichtig droeg uit angst de straal te

morsen. Toen ging hij naar de achterkant van de wolk waar de zon had moeten zijn, en goot de stukjes uit zijn pet.

Nu, zoals ik durf te zeggen dat je al geraden hebt, maar een paar stukjes van een zo'n straal was niet genoeg. Dus toen het uit de dop werd gegoten, viel het recht door de wolk! Ik hoef niet te zeggen dat de andere feeën erg geïrriteerd waren. Ze maakten zoveel opschudding, sputterend en mopperend, dat Parel hen door de wolk heen hoorde en ging kijken wat er aan de hand was.

"Wat we willen," zei een van hen boos, "is genoeg warmte en licht voor altijd, niet voor even!"

"Het spijt mij enorm!" zei Parel; "maar ik dacht dat het zo genoeg was! Het is zeer ongelukkig. Ik kan het helemaal niet begrijpen. De zonnestraal zag er zo mooi uit."

"We hopen dat Lucht meer geluk zal hebben," mopperden de feeën.

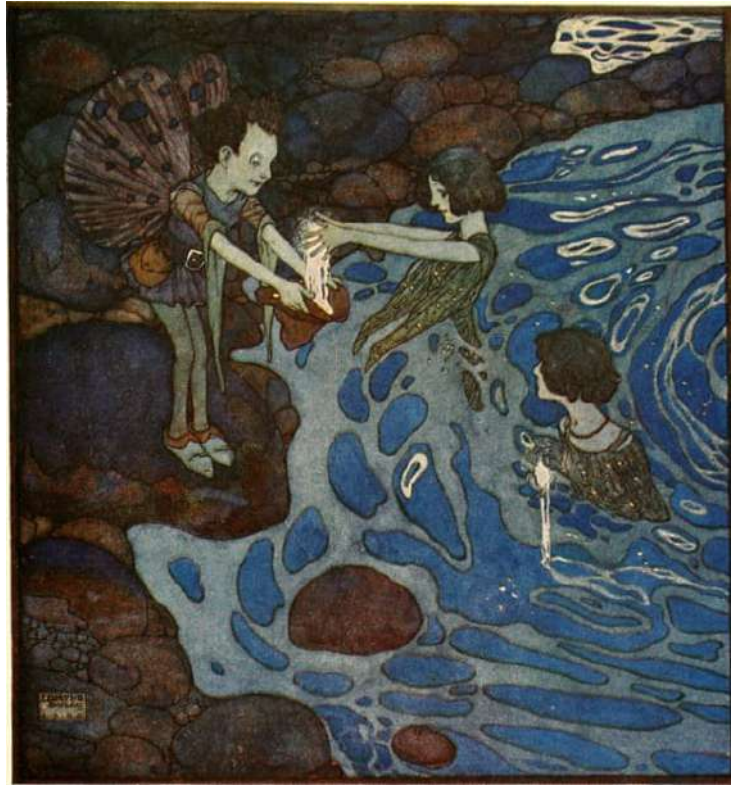
Lucht wachtte ondertussen aan de kust, ver onder de wolken. Hij wachtte tot de maan boven de zee uit zou komen. Hij moest lang wachten, maar dat vond hij niet erg, want er zijn altijd aardige feeën om mee te praten aan de kust.

Eindelijk zeilde de grote ronde maan langzaam de lucht in. Op hetzelfde moment stormden honderdduizend maneschijn-feeën over de zee naar Lucht, vliegend en dansend op het water en ze namen een grote straal licht mee toen ze kwamen. Want de maneschijn-feeën dragen stralen met zich mee, waar ze ook heen vliegen, en strooien het onderweg uit.

Dit was het moment waarop Lucht had gewacht.

"Alsjeblieft, mooie maneschijn-feeën," riep hij terwijl hij naar de waterkant rende en zijn armen uitstak, "geef me wat van je stralen om mijn wolk mee te belichten!"

Toen dansten de maneschijn-feeën naar hem toe over de zee, met hun kleine handjes vol stralen.

Toen goten ze de stralen uit hun handen in de zijne, en omdat de stralen van de maneschijn-feeën heel zwak zijn, kon hij er veel van dragen. Hij vulde de zakken van zijn mooie grijze jas ermee, vulde zijn pet en nam er een hoeveelheid van in zijn handen. En hij nam afscheid van de maneschijn-feeën en vloog weg naar de wolken. Toen de andere wolkenfeeën de prachtige maan stralen zagen die hij had meegebracht, waren ze opgetogen. Ze gingen allemaal aan het werk om de wolk ermee te belichten. Toen ze klaar waren, zag het er prachtig uit en de feeën waren er erg blij mee. Ze gingen onder de wolk zitten en voelden zich best warm en belicht. Maar helaas duurde hun tevredenheid niet lang. Even later verzwakte de stralen. De feeën keken elkaar aan en voelden het al snel. Het werd weer koud en donker

en al snel waren de feeën zo ongemakkelijk en boos alsof de wolk nooit die stralen had gehad. Het was echt heel vervelend.

"Het is echt te erg!" riepen de arme wolkenfeeën, "wat moeten we doen?"

"Misschien," zei een van hen die graag opgewekt was, "kan Morgenmist ons goede stralen brengen."

Dus besloten ze niet meer te mopperen tot Morgenmist thuiskwam.

Nu, toen Morgenmist op zoek ging naar stralen, vloog hij helemaal niet naar de aarde.

'Elke wolk behalve de onze heeft een zon achter zich', zei hij tegen zichzelf; "dus de beste manier om het juiste soort zonnestrallen te vinden, is door het aan de feeën te vragen die in de andere wolken leven."

Hij zag de wolken overal om zich heen, elk helder en verwarmd. Hij ging naar de dichtstbijzijnde en sprak met de feeën die erin woonden.

'Feeën,' zei hij, 'waar kan ik zonnestrallen vinden om van mijn wolk net zo'n lekkere, warme, lichte wolk te maken als die van jou?'

En de feeën antwoordden: 'Ga naar de zonnestraalfeeën. Hun stralen zijn het beste om wolken mee te bekleden.'

Toen ging Morgenmist naar de ene wolk na de andere en stelde dezelfde vraag aan alle feeën die erin woonden. En ze antwoordden allemaal: 'Ga naar de zonnestraalfeeën. Hun stralen zijn het allerbeste.'

Dus Morgenmist vloog weg naar de dichtstbijzijnde zonnestraal. Het was er druk met feeën, die allemaal hard aan het werk waren, want de zonnestraal-feeën

hebben meer werk te doen dan alle andere. Terwijl ze aan het werk waren, lachten en zongen ze, want de zonnestraal-feeën zijn altijd blij.

"Alsjeblieft, lieve zonnestraal-feeën," zei Morgenmist, "ik wil wat stralen om mijn wolk mee te verwarmen."

Toen riepen alle zonnestraal-feeën: "Oh nee! Hebben jullie geen zon achter jullie wolk? Dat is onze fout!

Sorry, we hebben jullie wolk over het hoofd gezien."

Terwijl ze spraken, haastten ze zich allemaal naar het einde van de zonnestraal, en voordat Morgenmist wist

wat ze gingen doen, hadden ze er een groot stuk van afgesneden. Daar lag het op een glanzende hoop!

Morgenmist moest zijn ogen verduisteren, omdat de zilverachtige helderheid hem verblindde.

"Zonnestralen!" zongen de feeën. "De zon is het beste van allemaal!"

Toen spreidde Morgenmist zijn vleugels en vloog naar huis, de zonnestraal achter zich aan slepend. En alle feeën in zijn eigen wolk verwelkomden hem met geschreeuw en gezang, omdat ze meteen zagen dat hun probleem opgelost was.

Ze stopten snel de stralen achter hun wolk en ze hadden het nooit meer koud en ze zaten nooit meer in het donker!